

Draga braćo i sestre,

vaša je molitva izraz one vjere koja, prema Isusovoj riječi, premješta gore (usp. Mt 17,20). Hvala vam što ste prihvatili ovaj poziv okupljajući se ovdje, pokraj groba svetoga Petra, i na tolikim drugim mjestima diljem svijeta, da zazovete mir. Rat razdvaja, nada ujedinjuje. Oholost gazi, ljubav podiže. Idolopoklonstvo zasljepljuje, živi Bog prosvjetljuje. Dovoljna je tek mala vjera, mrvica vjere, predragi, da se zajedno – kao čovječanstvo i s čovječanstvom – suočimo s ovim dramatičnim trenutkom povijesti.

Molitva nije bijeg kako bismo se oslobodili vlastite odgovornosti, nije anestetik kojim bismo izbjegli bol koju tolika nepravda izaziva. Ona je, naprotiv, najnesebičniji, sveopći i snažni odgovor smrti: mi smo narod koji već uskrsava! U svakome od nas, u svakom ljudskom biću, nutarnji Učitelj poučava miru, potiče na susret, nadahnjuje prošnju.

Podignimo, dakle, pogled! Ustanimo iz ruševina! Ništa nas ne može zatvoriti u unaprijed ispisanu sudbinu, pa ni u ovom svijetu u kojem se čini da ni grobova više nema dovoljno, jer se i dalje razapinje, uništava život, bez prava i bez milosrđa.

Sveti Ivan Pavao II., neumorni svjedok mira, s ganućem je u vrijeme iračke krize 2003. godine rekao:

“Pripadam onoj generaciji koja je proživjela Drugi svjetski rat i preživjela ga. Imam dužnost reći svim mladima, onima mlađima od mene koji nisu imali to iskustvo: ‘Nikada više rat!’, kako je rekao Pavao VI. u svojem prvom posjetu Ujedinjenim narodima. Moramo učiniti sve što je moguće! Dobro znamo da mir nije moguć pod svaku cijenu. Ali isto tako znamo kolika je ova odgovornost” (Angelus, 16. ožujka 2003.).

Večeras taj njegov, i danas tako aktualan, poziv uzimam kao svoj.

Molitva nas odgaja za djelovanje. Ograničene ljudske mogućnosti sjedinjuju se u molitvi s beskrajnim Božjim mogućnostima. Tada misli, riječi i djela lome demonski lanac zla i stavljaju se u službu Kraljevstva Božjega: Kraljevstva u kojem nema ni mača, ni drona, ni osvete, ni banaliziranja zla, ni nepravdne dobiti, nego samo dostojanstvo, razumijevanje i oprost.

U tome se nalazi zapreka onom deliriju svemoći koji oko nas postaje sve nepredvidljiviji i agresivniji. Uravnoteženost u ljudskoj obitelji ozbiljno je poremećena. U govore smrti uvlači se čak i sveto ime Božje, ime Boga koji je život. Tada nestaje bratska i sestrinska povezanost s jednim Ocem na nebesima i, poput noćne more, stvarnost se ispunja neprijateljima.

Svugdje se osjećaju prijetnje, umjesto poziva na slušanje i susret.

Braćo i sestre, tko moli, svjestan je vlastite ograničenosti; ne ubija i ne prijeti smrću. Smrti je, naprotiv, podložan onaj tko je okrenuo leđa Bogu živomu, kako bi sebe i vlastitu moć učinio nijemim, slijepim i gluhim idolom (usp. Ps 115,4-8), kojemu se žrtvuje svaka vrijednost i koji traži da se cijeli svijet pokloni.

Dosta idolopoklonstva samima sebi i novcu! Dosta razmetanja snagom! Dosta rata! Prava se snaga očituje u služenju životu. Sveti Ivan XXIII., s evanđeoskom jednostavnošću, napisao je: “Od mira svi imaju koristi: pojedinci, obitelji, narodi, cijela ljudska obitelj.”

I ponavljajući sažete riječi Pija XII., dodao je:

“Ništa nije izgubljeno mirom. Sve se može izgubiti ratom” (enc. Pacem in terris, 62).

Udružimo, dakle, moralne i duhovne snage milijuna, milijardi muškaraca i žena, starijih i mladih, koji danas vjeruju u mir, koji danas biraju mir, koji liječe rane i popravljaju štete nastale zbog ludila rata.

Primam brojna pisma djece iz ratnih područja: čitajući ih, s istinom njihove nevinosti, osjeća se sav užas i neljudskost djela koja se neki odrasli usuđuju s ponosom isticati. Poslušajmo glas djece!

Draga braćo i sestre, bez sumnje, postoje neodgodive odgovornosti nositelja vlasti među narodima. Njima vičemo: stanite! Vrijeme je za mir! Sjednite za stolove dijaloga i posredovanja, a ne za stolove na kojima se planira ponovno naoružavanje i donose odluke smrti! No ništa manje velika nije odgovornost svih nas, muškaraca i žena iz raznih zemalja: golema mnoštva koje odbacuje rat djelima, ne samo riječima.

Molitva nas obvezuje da obratimo ono što je nasilno u našim srcima i našim mislima: obratimo se Kraljevstvu mira koje se gradi dan po dan, u domovima, u školama, u četvrtima, u građanskim i vjerskim zajednicama, osvajajući prostor ljubavlju i kulturom susreta nasuprot polemici i beznađu. Vratimo se vjeri u ljubav, u umjerenost, u dobru politiku. Obrazujmo se i osobno se uključimo, svatko odgovarajući na vlastiti poziv. Svatko ima svoje mjesto u mozaiku mira!

Krunica, kao i druge drevne molitve, večeras nas je ujedinila svojim pravilnim ritmom utemeljenim na ponavljanju: mir tako pravi prostor, riječ po riječ, čin po čin, kao što se stijena oblikuje kap po kap, kao što se na tkalačkom stanu tkanje oblikuje pokret po pokret. To su dugi ritmovi života, znak Božje strpljivosti. Potrebno je da nas ne odnese ubrzanje svijeta koji ne zna što progoni, kako bismo se ponovno vratili služenju ritmu života, skladu stvorenja i liječenju njegovih rana.

Kako nas je poučio papa Franjo, "potrebni su djelatnici mira, spremni pokrenuti procese ozdravljenja i obnovljenog susreta, s domišljatošću i hrabrošću" (*Fratelli tutti*, 225). Doista, postoji "arhitektura mira, u koju su uključene različite društvene ustanove, svaka prema svojoj nadležnosti, ali postoji i 'obrt' mira koji uključuje svakoga od nas" (isto, 231).

Draga braćo i sestre, vratimo se kući s ovom obvezom: uvijek moliti, ne umarajući se, i duboko obraćati srce. Crkva je velik narod u službi pomirenja i mira, koji napreduje bez kolebanja, čak i kada joj odbacivanje ratne logike može donijeti nerazumijevanje i prijezir. Ona naviješta Evanđelje mira i odgaja da se više pokorava Bogu nego ljudima, osobito kada je u pitanju neizmjereno dostojanstvo drugih ljudskih bića, ugroženo stalnim kršenjima međunarodnog prava.

"Poželjno je da svaka zajednica u svijetu postane 'kuća mira', gdje se uči razoružavati neprijateljstvo dijalogom, gdje se provodi pravednost i čuva oprost. Danas je, više nego ikada, potrebno pokazati da mir nije utopija"

(Poruka za LIX. svjetski dan mira, 1. siječnja 2026.).

Braćo i sestre svih jezika, naroda i nacija: jedna smo obitelj koja plače, koja se nada i koja se ponovno podiže.

"Nikada više rata, pustolovine bez povratka; nikada više rata, spirale žalosti i nasilja" (Sv. IVAN PAVAO II., Molitva za mir, 2. veljače 1991.).

Predragi, mir neka bude sa svima vama! To je mir Krista uskrsloga, plod Njegove žrtve ljubavi na križu.

Zato Njemu upravljamo svoju prošnju:

Gospodine Isuse,
Ti si bez oružja i bez nasilja pobijedio smrt:
raspršio si njezinu moć snagom mira.
Daruj nam svoj mir,
kao zbunjenim ženama u uskrsno jutro,
kao skrivenim i prestrašenim učenicima.
Pošalji svoga Duha, dah koji daje život, koji pomiruje,
koji protivnike i neprijatelje čini braćom i sestrama.
Nadahni nas pouzdanjem Marije, Tvoje Majke,
koja je, slomljena srca, stajala pod Tvojim križem,
postojana u vjeri da ćeš uskrsnuti.
Neka prestane ludilo rata i neka Zemlju njeguju i obrađuju oni
koji još znaju rađati, znaju čuvati, znaju ljubiti život.
Usliši nas, Gospodine života!